

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRICIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**LA CONSTRUCCIÓ ÉS EL MOTOR
DEL CREIXEMENT ECONÒMIC**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Sector
públic

Totxo sense fronteres

Mentre Joan Clos encara estava cercant el seu despatx al ministeri, la setmana passada els principals constructors madrilenys es van abraonar definitivament sobre el sector elèctric espanyol. Quasi simultàniament, s'ha produït la compra per part de l'ACS de Florentino Pérez d'un 10% d'Iberdrola (a hores d'ara il·legal: ACS també controla un 35% de Fenosa i no es pot estar present en dos operadors alhora) i per part de l'Acciona de José María Entrecanales d'un 10% d'Endesa, amb el suport d'Emilio Botín. L'aspiració de Gas Natural de liderar una gran empresa estatal de serveis ha quedat seriosament tocada, aprofitant el buit de poder deixat per Montilla.

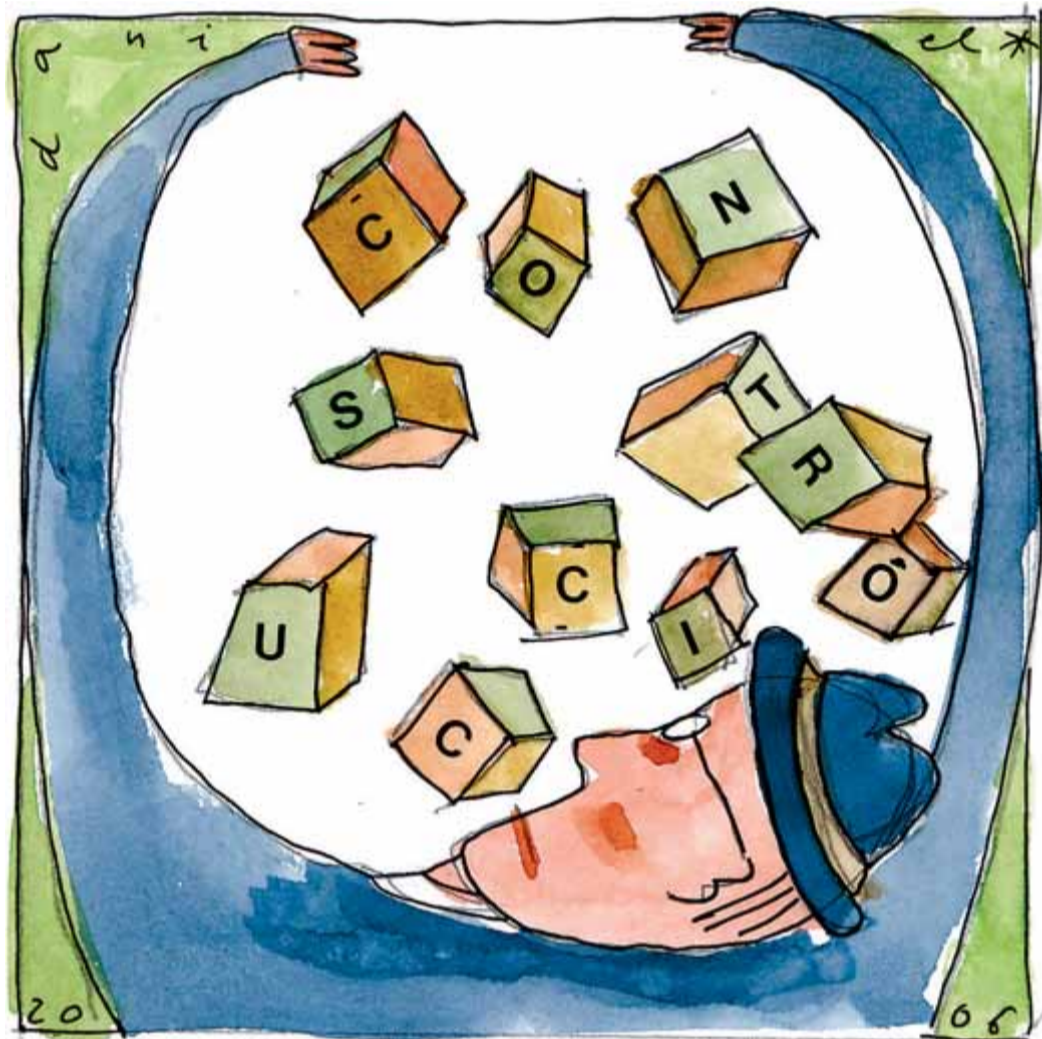
EL VISTIPLAU IMPLÍCIT DEL PRESIDENT AMIC ZP a aquestes adquisicions és signe de complicitat o d'impotència. En el primer cas, Zapatero beneeix que es forci l'alemanya E.ON a augmentar la seva oferta per Endesa, tot retornant a la teoria dels campions nacionals, ara però, sense cap empresa catalana que pugui emportar-se'n la seu social fora del "territori nacional". I en el segon cas, potser per primer cop es llancen grans operacions sense demanar permís. Les empreses constructores madrilenyes avui potser són tan grans que el govern central ja no les pot aturar.

HEM ASSISTIT A L'ECLOSIÓ D'UN FET que fa anys que es cova: el canvi de model econòmic. La construcció ja és el sector motor i líder del creixement econòmic. Un sector que, segons dades del Banc d'Espanya (gener-juny del 2006), acapara un 47% dels 681.300 milions d'euros dels crèdits concedits pel sistema financer a totes les activitats productives, quan l'any 2000 únicament en canalitzava un 21% (des d'aquell any s'estan construint 500.000 habitatges anuals i l'any passat se'n van començar 715.000). La indústria, en canvi, ja només s'emporta una sisena part dels crèdits totals.

AVUI EL SECTOR CONSTRUCTOR ESPANYOL és un clar exemple d'oligopoli, format per sis grans empreses: ACS, Sacyr, FCC, Ferrovial, Acciona i OHL. Aquestes empreses han estat acaparant una gran part de les licitacions públiques (l'any passat van assolir a l'Estat espanyol 39.250 milions d'euros), així com també dels fons europeus. Curiosament, aquestes empreses guanyen molts concursos en molts països, però el mercat espanyol de les licitacions públiques està tancat a les empreses estrangeres. Així s'entén molt bé per què entre les deu primeres empreses europees del sector n'hi ha cinc d'espanyoles. Tot un model de capitalisme obert i liberal.

LES PRIVATITZACIONS DELS DARRERS ANYS han donat a algunes d'aquestes empreses constructores la possibilitat de prestar serveis públics, com ara les autopistes, i així, ACS i Sacyr han esdevingut també gegants mundials en la gestió d'infraestructures. I un argument que reforça la possible impotència del govern central davant d'aquestes grans empreses s'explica per les restriccions pressupostàries del sector públic: una part dels hospitals públics que es construeixen avui són propietat d'aquestes constructores. Tot un model de cooperació públic-privat.

¿POT ENCARA COMPETIR GAS NATURAL amb aquestes grans corporacions madrilenyes en serveis prestats i a prestar al govern central? No és estrany que diumenge passat Ricard Fornesa parlés de reconside-

DANIEL BOADA

“El mercat espanyol de les licitacions públiques està tancat a les empreses estrangeres. Així s'entén molt bé per què entre les deu primeres empreses europees del sector n'hi ha cinc d'espanyoles”

rar la política de participacions industrials de La Caixa i de tornar-se a concentrar en el negoci bancari. Les ocasions a la vida sovint només passen una vegada i ara cal lamentar més que mai el veto polític del govern d'Aznar del 2003 a una opa de Gas Natural sobre Iberdrola que, sobre el paper, tenia tot el sentit del món: la fusió dels líders estatals del gas i de l'electricitat. El senyor Piqué, llavors ministre còmplice del veto, que ara calli i que no doni lliçons.

PER QUÈ LES GRANS CONSTRUCTORES TRIEN ara el sector elèctric? Diu Jesús Cacho que aquestes empreses, després de gaudir de la connivència d'una classe política incapaç d'aturar la corrupció urbanística, es disposen ara a aplicar el "rectificat" també en el sec-

tor elèctric. Les grans constructores espanyoles obtenen subhastes d'obra pública sovint amb ofertes per sota del preu de cost. Un cop iniciades les obres, sol·liciten un "rectificat" del pressupost, sense el qual l'obra no es pot acabar (a la T4 de Barajas aquest va ser d'un 110%).

FLORENTINO PÉREZ, INDISCUTIBLE REI DEL 'LOBBY' i de les requalificacions urbanístiques, ha entrat amb força en el sector elèctric i ara cap operació no es podrà fer sense el seu vistiplau. ¿Potser aviat veurem com es fusionen dues elèctriques sense haver de vendre una part dels actius per dictat del Tribunal de Defensa de la Competència, que mai no s'ha oposat a cap fusió immobiliària? Qui millor per aconseguir un permís del govern central per augmentar en el futur les tarifes elèctriques? Algú ha de pagar l'elevat preu de les operacions de compra d'aquests dies.

VIST DES DE CATALUNYA, ES PALESA EL PROCÉS de provincialització de la nostra economia, que serà definitiu si es confirma que La Caixa queda arraconada d'aquesta redistribució del poder econòmic a Espanya per als propers lustres. Mentrestant, aquí encara hi ha partits polítics que, amb tota mena de discursos sobre "progressisme", camuflen l'autèntic debat: la creixent i desigual distribució de poder entre el centre i la perifèria. De tan progressistes que són, esdevenen els principals agents conservadors de l'*statu quo* centralista espanyol, més renovat i potent que mai.

Marçal
Sintes

Es queixava abans-d'ahir Pere Navarro, responsable de la direcció general de Trànsit, de les enormes dificultats amb què topa a l'hora de llevar punts del carnet als conductors que s'ho mereixen. La burocràcia i una legislació extremadament garantista fan que a cap dels automobilistes que en el conjunt de l'Estat han perdut tots els punts se'ls hagi retirat encara el permís. Navarro va preguntar-se què passarà quan un dels automobilistes que ja no haurien de ser a la carretera provoqui un accident mortal. La tradicional incapacitat de l'administració per resoldre amb agilitat i solvència els problemes de la gent no fa altra cosa que anar soscant el prestigi del que és públic. La llista és infinita: l'anarquia en relació a la immigració, la inoperància a l'hora de contenir els preus de l'habitatge, la crisi de l'ensenyament, les cues a la sanitat, el desastre que és Renfe, la lentitud d'una justícia antiquada, l'incivisme i la manca de seguretat als carrers, etcètera. Malgrat que resulta innegable que el sector privat gestiona millor que els governs, rebutjo la demolició del que és públic. Sóc partidari, en canvi, d'un sector públic que es concentri en unes quantes coses ben triades, essencials per garantir la protecció social i la igualtat d'oportunitats. Un sector públic amb tots els recursos necessaris i al qual s'incorporin amb valentia sistemes propis de l'empresa privada. No vull una administració que s'encarregui de pràcticament tot i te la trobis arreu, sinó que faci bé el que li toca fer. Un sector públic intensiu i musculós, no extensiu i inoperant.
m.sintes@hotmail.com